

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Platonis, Abbatis Monachorum Montis Olympi, ex luculenta Oratione, quam in eius funere conscripsit Theodorus Studita. Migravit autem è corpore, Confessor, multiplicibus ex plurimis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

IV. APRILIS.

clericorum; doctor & sustentator monachorum ac monialium; consolator moerentium; tutamē pupillorum ac viduarum; attritor superborum; persecutor & malleus hæreticorum. Rexit Archiepiscopatum Hispalensem quadraginta annos, diuersis fulgens miraculorum signis; primaria dignitate florens; & Romani Pontificis in Hispania vicem gerens.

Claruit mī
raculis,

VITA S. PLATONIS, ABBATIS
Monachorum Montis Olympi, ex luculeta Oratione, quam in eius funere conscripsit Theodorus Studita. Migravit autem è corpore, Confessor, multiplicibus ex plurimis certaminibus, coronis insignis, anno restaurata salutis 812. Leonis Papæ 3. 17. Michael: Curop. Imp: 1.

C. Baron. in
Not. Mart:
Rom. & Toi
9. Annal.

Beatus Plato, qui à prima iuuentute suauissimos virtutum omnium flores spiravit, parentes habuit Sergium & Euphemiam, cum generis tum morum nobilitate admodum insignes, quibus in tenera ætate orbis, ab vno quodam consanguineo suo, ad ætatem vsque pubescentem educatus est. Et quidem cum magna quadam ad vitiorum omnium licentiam via illi pateret, is diligentia & virtutis exercitatione, animi nobilitatem ab externis honoribus, ad honestam virtutis viam direxit, summoque studio perditorum hominum consortia deuotans, eorum familiaritatem appetebat, quorum consuetudine cum doctior tum indies melior euadere posset. Erenim pro ludo diuinas lectiones quibus attentus erat, pro theatris & spectaculis Ecclesias frequentabat; pro inhonestis diuersorijis honesta collegia, quodque laudabilis est, occultas mentis cogitationes, & acta, cuidam eorum, qui præ-

4. Aprilis.
Parentes S.
Platonis:

Deuotat ma-
lorum con-
fortia.

Sæpius car-
ficetur.

præerant, sapius confitebatur. Quæ res magnum religionis illius erat indicium: neque exiguam alijs admirationem afferebat, pariterque viam ad meliorem vitam multis aperiebat.

Distribuit
sua pauperi-
bus.

Theodotus
Archiman-
drita.

Tondet sibi
comam.

Integra &
perfecta o-
bedientia se
tradit Theo-
doto.

Cum itaque mentis oculos ad sempiternarum rerum contemplationem erexisset, non dubitavit vir sanctus earum desiderio alacrior factus, amplissimas cum paterna domo facultates diuendere, earumque precium, (duabus sororibus paucis quibusdam relictis) pauperibus distribuere, atque ignotas regiones petere. Erat in partibus Olympi, Archimandrita quidam Theodotus nomine, cum genere cum vitæ sanctitate clarus, in loco qui Symbolus appellabatur degens. Hic se Plato in disciplinam tradere cupiebat. Cum igitur patrijs finibus relictis, vnico comitatus famulo propter probitatem egregiè sibi charo, in eum locum, qui Regum nomine appellatur, venisset, densam quandam syluam ingressus statim sibi comam, eius qui eum sequebatur manu, præscindi iussit, pullaque, tanquam purpurea se veste induit, & famulum cum preciosis vestibus à se dimisit.

Hoc modo rebus terrenis animo magno valere iussis, ad Theodotum futuri certaminis sui magistrum venit, cui se totum, & mentem & voluntatem, & corpus integra obedientia resignauit & tanquam abiectissimum quoddam mancipium, spera nobilitatis suæ gloria alieno se imperio libens propter Christum subdidit. Gaudet in omnibus sui contemptu, magnoque se beneficio affectum putabat si post operis pensum diligenter ac dexterè præstitum, contumelia afficeretur, & pugnis alapisque caderetur. Nam reliqua virtutis exercendæ studia, vt sunt

pro-

prolixæ preces, extenuatio corporis, macies ex inedia ac vigilijs contracta, humi cubationes, frequens mortis meditatio, leuiores & parui ad modum momenti esse putabat. si nõ propriè voluntatis (quæ radix omnium peccatorum est) interitus accederet. Vnde nihil maiori diligentia contendebat, quàm strictissimæ obedientiæ virtuti se suaque omnia subijcere, & vltimum apud oēs locum, magno humilitatis studio adamare.

Hinc cum patri suo spirituali fratribusque charissimus esset, tum externis etiã hominibus, clarissimo virtutum eius splendore longè lateque sese diffundente, valdè admirabilis visus est, eò magis quò maiori animo splendidum ac superbum paternæ domûs ac familiæ genus contempserat. Postea verò quàm ad cælestem patriã Theoctistus, mortalitatis vinculis solutus, feliciter migrauerat, fuit communi fratrum societati præfectus, quã miro virtutum splendore illustrauit, ad eumque statum & conditionem prouexit, ut mansio illa ab omnibus sanctissima nominaretur. Cibus illi erat panis cū fabæ oleribus & summis herbis: Potum illi fons limpidissimus præbebat, neque hic quotidianus, sed interdum ultra diem vnum, interdum in tota hebdomada bis, vel decimo quoque die sumptus. Vestis erat tenuis ac vilis, quæ æris iniuriam repelleret nõ quæ elegantiam aliquam ostentaret, stratum nõ molle aut diffuens lectus, sed qui corpus affligere, & ad spiritualia ministeria firmum seruare posset. Ad hæc manibus proprijs cū sacro Apostolo necessitatibus suis confulebat, neque panem vnquam gratis comedit. Quid dicam de scribendi assiduitate & studio? Vnde nam quæso tanta librorum abundantiã nostris monasterijs suppeditata

Propria voluntas.

Præfuit fratribus à morte Theoctisti

Victus eius & mira abstinentia.

Vestis.

Stratum.

Labor eius & scribendi studium.

tata

tata est? An non ex illius sanctis manibus & laboribus? quos adeuntes & animo illustramur, & eius manum ingeniumque admiramur quæ talia ac tanta nobis præstiterunt?

Constantinus Copronymus perstringitur.

Erat temporibus illis, summa quædam impietatis tempestas, Constantinus ille impijs cogitationibus feruens, malitiæ domicilium, multorum capitum draco, eius hæresis propugnator, quæ sanctis imaginibus bellum indixit, monastici ordinis acerbissimus persecutor tunc regnabat à quo quisnam nostrorum Nazareorum non fuit exterminatus? aut quis latens non in medium est prolatus? Quisnam eorum qui resistebant, non ad impietatis baratrum detractus? ita ut sicubi aliquid eorum, qui insignes erant, relictus fuisset, tanquam scintilla quædam in occulto & obscuro loco iacens, ita latuerit, ut pro mortuo haberetur, apud eos qui adhuc supererant. Talis fuit noster Elias à Domino ipso seruatus ijs in locis, in quibus exercitationi monasticæ operam nauabat. nõ eius manibus captus, qui nouus Achab dici poterat, neque eius impietatis particeps factus, ut post caliginis tanquam nocturnæ cuiusdam pugnæ tempora, velut lucifer quidam denudò nobis exoriretur: id quod factum vidimus. Dehinc enim necessarijs quibusdam de rebus Bizantium ingressus est. Quo tempore videre licuit monachos ipsos, qui superfuerant, tanquam lumina quædam ab ijs qui in vrbe Bizantina erant, conspectos fuisse.

Venit Bizantium. & excipitur mira gratulatione ab amicis, qui eum extinctum putabant.

Tunc & beatus ille, qui mortuus antea putabatur, rediuiuus agnitus est. neque enim à cognatis superesse credebatur: ex eoque non solum consanguineis, sed toti Bizatio celeberrimus factus est, alijs aliundè illum attrahentibus ac iucundissime

diffimè amplexantibus, nobis quæ ipsius doctrina
sibentissime fuerit. Et certe tanta doctrina
eius excellentia fuit, ut domos omnes in vrbe
aliam in formam & statum conuerterit. Iurandi
consuetudinem ab eius loci hominibus quorid-
anis admonitionibus abstulit. immoderatum
corporis cultum sua doctrina repressit. ardentis-
simum charitatis in pauperes exercendæ studi-
um hominibus persuasit, ac tandem effecit ut in
vrbe regia regij, cælestis inquam regni, mores
spectatæ vitæ testimonio comprobati elucerent.

Hinc omnes illū suspicere, admirari, summo-
que honore dignum iudicare, ac Nicomedien-
sum ecclesiæ præsidere volebant, sed vir sanctus
iucundissimæ quietis valde amans, ad amicam
solitudinē reuersus est: Postea quàm verò Chri-
sti cultrix treme ad regni gubernacula peruenit
(sub cuius imperio cum alijs bonis, tum mona-
sticæ vitæ ad eundæ facultas & ianua patefacta
est, quæ olim ab impio Imperatore clausa fue-
ra) ut beatus vel inuitus ad monasterij regimen
cui antea magna cum laude præfuerat, iterum
assumptus est, clauumque nauis illius qua mul-
torum salus vehebatur, regere coactus. Cum igitur
se captum ad præfecturam illam exerce-
ndam vidisset, neque sine periculo eam fugere
posset, tunc animo magno & excelso tanta cum
prudencia ac dexteritate gubernacula suscepit,
ut antiqua illa monasticæ vitæ disciplina ab A-
postolis & magno illo Basilio constituta multis-
que tunc obscuritatibus inuoluta, ad pristinum
splendorem reuocata videretur. O quàm tunc e-
rant pulchra tabernacula tua Iacob, quàm illu-
stris pietatis species ad aliorum emendationem
ex vita monachorū moribusque lucebat. Ea profe-

Reformas
IBID. 6 Biaz
tinorum.

præficturi-
terum mo-
nasterio.

Pietas insignis in monasterio.

Etò erat in monasterio pietatis facies, q̄ solo sui aspectu facile quosuis ad virtutis amorè prouocabat. Neq; solù pietas hæc intra monasterij fines clausa tenebatur, sed per omnia imperij regna radios longè lateq̄ue spargebat, & vbiçunque salutem alicuius periclitari vir sanctus audiebat, illic virtutè suã exerebat, summisq; viribus importunū animarum hostè submouere nitebatur.

Constantini Irenes filij impietas.

Cùm Constantinus Irenes filius nuper ad imperij gubernacula prouectus, imperij potestate ad flagitiorum omnium licentiã abuteretur, & partim maternæ reuerentiæ & custodiæ freno abiecto partim diuinis legibus conculcatis, legitima vxore repudiata, Herodis exemplo mœcharetur, & omnes fere iniquo illi factò assentirentur: solus hic diuinus Plato cum discipulis suis, à veritate contra iniquitatem constans permansit, neque vllis minis vel blanditijs in cõsensum tanti sceleris pertrahi passus est. Nuncia nuncijs, minæ minis addebantur: flagella, exilia, membrorum mutilationes proponebantur, sed omnia inuictò animo vir sanctus repellebat, nullaq̄ue certamina quamuis durissima pro veritatis defensione recusabat. Hisc Cæsar iracundia cõmotus graui illum exilio, discipulis aliò atque aliò dispersis fugatisq̄ue, multauit, regioq̄ue editò prohibuit, nè quis eorum, qui Dei causa persecutionem patiebantur, alicubi reciperentur.

Plato cum suis discipulis, pro veritatis defensione exilio multatur.

O fortem illius viri mentem & animum, qui non imperium formidauit, non minis celsit, nõ illecebris fractus est, cum præsertim cognata illi esset scœmina quæ Herodiadis mentem habebat: quinimò intrepida oratione vsus, ac nihil veritus, id, quod verum erat, confessus fuit. Cæsar vt animi eius constantiam frangeret, non quidè securi

securi eum percussit, sed in cellula quadam, ut
malesicum hominem, conclusit, cibumque per an-
gustum foramen dari iussit. Hæc una cum Cæsa-
re agebant monachorum præfecti quidam; quod-
que miserabile est. carcer erat monasterium Im-
peratoris palatio adhærens; custodiæ verò prin-
ceps erat is, qui adulteros coronauerat. Denique
tam consanguinei, quam alieni, viro sancto illu-
debant, & generosum hominem adulteriorum
comprobatores stultitiæ & insanię insimulabāt,
ac falsæ gloriæ studiosum eum iactabāt, qui pro
Christi gloria certamen subierat. Sed ille æru-
mitas illas irā ferebat, ut insigni beneficio ab ijs
se affectum putaret. Nulla enim aduersitas, nul-
la tempestas eius religionem & charitatem su-
perare potest, cuius studium sincera mente ad
Dei gloriam refertur.

Multa in-
iusto animo
patitur.

Homo can-
didus insu-
perabilis.

Breue tempus intercessit, & adulterinū illud
imperium de medio sublatum fuit. Tunc fidelis-
simus ille diuinarum legum custos, confessio-
nis brauius recepto, à carcere ipso, tanquam
victor exiit, multisque laudibus & carminibus
celebratus, foelix dicebatur, eorum testimonijs
comprobat, qui antea ipsi obtrectabant atque
illudebant. Cū enim regina Irene ad intermis-
sum imperium rediisset, & virum hunc summa
reuerentia, tanquam martyrem prosequeretur,
tunc multi instar retro fluentis fluuij ad Platonē
conuersi, magnis laudibus eius aduersus impie-
tatem constantiam celebrabant, ad eum ut ipse tu-
stos carceris in terra prostratus, supplex ab eo
veniam postularet. Sed ille qui nulla se iniuria
affectum putabat, non modò ignouit, verum etiā
omnibus se subiiciebat, atque in sui ipsius cōtem-
ptu mirificè gloriabatur.

S. Plato cum
magna glo-
ria libera-
tur è carce-
re.

E 2

Cūm

Abdicat se
praefectura
monasterij.

Cum discipulos suos ab exilio reuocatos collegisset, & collapsa pietatis fundamenta restaurasset omni se praefectura abdicauit, & in loco angustissimo conclusit, ut per assiduam diuinarum rerum contemplationem, arctiori amoris vinculo se Deo coniungeret. Ibi ardenti orationis studio, & indefesso manuum labore, aduersus hostem diabolum ita pugnavit, ut tamen fratrum curam minimè negligeret. Nam alios tristes consolabatur, alios animo deficientes recreabat, lapsos multos erigebat, & illorum, qui acerbitate aliqua affecti erant, moerorem leniebat. Quanta vero rigiditate erga se usus fuerit, vix vlla oratio explicare potest. Ferrea quadam catena valde graui pedes constrinxerat, qua oneratus nocturnum pariter ac diurnum laborem sustinebat, & infatigabile se in carnis castigatioe praebat, impietatisque studium ex omnium animis euellere conabatur.

Rigor vitae
eius.

Nocte quadam e cellula sua egressus, quandam Caesaris propinquum adiit, & multa admodum, communis utilitatis causa, eius auribus quamuis ingrata inculcauit, ut pace & otio constituto, Republicam bonis omnibus efflorentem redderet. Sed illo vix ad cellulam reuerso, tanto alter furore exarsit, ut missis continuo satellitibus, virum sanctum & nos vna cum illo comprehenderit, atque munito in carcere quatuor & viginti dies detinuerit. Heu quanta fuit tunc temporis illius calamitas. Nouis iniurijs vir sanctus vel potius veritas ipsa afficiebatur. Fratrum societas furiosè oppugnabatur. Et alij quidem in carcere seruabantur, alij ad iudicia, tanquam rei trahebantur: ipse vero vnus omnium sanctissimus, ad synodum tanquam maleficus quispian ducebatur. Miserabile certè spectaculum erat,

Iterum capitur, & mittitur in carcerem pro veritate.

erat, videre senem viribus corporis destitutum, sublatum portari catena vinctum, & velut piaculum quoddam, ab alijs humeris in alios, indecora traiectione, transmitti. Hei mihi: hæc nē fuit ordinationis synodo cōgruentis ratio? hæc nē imperij Christiani existimatio?

Sed, vt quæ in medio sunt, ea velut ludicra quædam prætermittam, exilium iam decretum fuit, & pater ipse circumscriptus est in vna quadam insula ex his, quæ ante urbem sunt, quemadmodum & frater noster in alia quadam valdè aspera; munito quodam carcere ad exilium accedente. Sed quonam modo Dei seruus abductus est? Distractus, vexatus, à duobus hominibus huc atque illuc raptatus, vt iniquum illud facinus vel ipsis lapidibus sensus expertibus, lachrymas mouere potuisset. O immites & doloris sensu carentes illorum animos: qui iustum illum virum omninò desertum, in cella quadam profundissimi lacus instar concluderunt, hominem quæ iam senio confectum & morbo vexatum, sub vnius cuiusdam serui potestate reliquerunt. Si quid imbecillitati suæ consentaneum petebat, peruersus ille fores claudebat. Si necessitati naturæ satisfacere volebat, iniquus ille seruus id ei exprobrabat. Cum quæ hæc pateretur, stabilis tamen aduersus omnes procellas manebat, & datam Christo fidem egregiè sanctè quæ seruabat.

Tandem verò, longo carceris squalore fatigatus, cum in læthalem morbum incidisset, Cæsar in urbem Bizantium ipsum transtulit, animi quæ sui duritiam in virum sanctum nonnihil mitigauit. Itaq; celeberrimus ille ciuitatem ingressus, senio pariter & laboribus fractus, lætus ad sepulcrum suum abiit, quod iam pridem videre

Relegatus
in exilium.

Mortem ut
laborum fi-
nem & ini-
tium gaudij
aspicit.

Latus mo-
ritur.

concupuerat. Quo viso Deo gratias agens, ut a-
nimam ita & corpus ad iter illud felicissimum
composuit. Mortem enim hilari vultu tanquam
laborum suorum finem & veræ lætitiæ initium
aspiciebat. Modulabatur sibi funebre hoc canti-
cum, Resurgent mortui, & exurgent qui sunt in
monumentis. & lætabuntur qui sunt in terra. Hæc
cum & ipse caneret, & alios ut pari sequerentur
alacritate, hortatetur, caput ad dexteram in-
clinavit, tacitoque ac leni corporis motu sanctam
animam Angelis tradidit, qui eam ad iustitiæ so-
lem perduxerunt.

C. Baron. in
Not. Mart.
Rom.

VITA S. VINCENTII VALENTINI
cognomento Ferrerij, professione Dominicani,
sanctitate, doctrina, miraculisq; clarissimi. ex ea
quam quatuor libris conscripsit Petr. Rauzanus
Panormitanus, Ord. Predicat. ad Reueren. Magi-
strum eiusdem Ordinis Martialem Auribelli. Ob-
ijt anno Domini 1418. annumeratusq; est inter
Sanctos à Callisto III. Papa.

7. Aprilis.
Patria & fa-
milia eius.

Frater eius
Bonifacius
egregius in-
risperitus
fit Carthu-
sianus.

Beatus Vincentius, ex antiqua honestaque
Ferreriorum familia, Valentia clarissima
Hispaniæ ciuitate oriundus, parentes ha-
buit morum elegantia & honestate vitæ admodum
conspicuos. Qui præter hunc filium, egregium
familiæ suæ ac patriæ vniuersæ ornamentum, al-
ios duos genuerunt, quorum vni Petro, alteri
verò Bonifacio nomen fuit. Et quidē Bonifacius
qui fuit iuris vtriusque Consultus, omnium sui
temporis eruditissimus, mortua vxore, hortatu
fratris sui Vincentij Cartusiensem Ordinem e-
legit, eiusque habitum in quodam monasterio,
extra